

# Rampoines

**Autor:** Mikhaïl Durnenkov

Text traduït al català per Miquel Cabal Guarro  
(no editat)

**Personatges:** un home de trenta anys, un noi de divuit o dinou i una dona d'uns quaranta (protagonistes). Dos homes de quaranta-cinc anys, dues noies entre disset i dinou anys, cinc nois de vint anys, una dona de trenta, dues dones de quaranta anys (secundaris de diferents històries; un sol actor pot fer més d'un personatge) i gent d'un curset, clients de la botiga i gent que fa cua. Els tres actors protagonistes no poden doblar personatge.

**Espai:** l'espai, únic, és una botiga de saldos amb cistelles de roba de segona mà, amb la presència constant de clients que en alguns moments esdevenen protagonistes d'algun fragment de l'obra. El mateix autor indica

que no s'ha d'intentar reproduir els altres espais on transcorren les diferents històries.

## SINOPSI

Una botiga de saldos és l'escenari que uneix les històries de *Rampoines*, fruit potser sí o potser no, de la imaginació d'un guionista, Filipp, que obre la peça presentant a un productor el contingut d'un suposat guió.

Ell mateix és un dels protagonistes del text. La seva vida, la relació amb la seva dona i el seu divagar per la ciutat amb el seu amic són alguns dels fils amb els quals avança la història. La seva relació amb un taxista, la necessitat d'enterrar la jove i fer-se adult, les borratxeres

al·lucinants i les trobades amb personatges que no són ningú (que és com se sent ell) conformen el seu recorregut.

Paral·lela a la seva, transcorre la història de Gras, un noi poc agraciat i poc llest que es deixa enganyar per Lena i és apunyalat pel seu nòvio en una baralla. Acusat constantment de ser una rampoina, de no valdre res, aconsegueix de mica en mica reunir el valor per demostrar el contrari. L'ajuda Saixa, una noia que el tracta bé, però que també el converteix en un delinqüent.

I finalment trobem Anna Grigórievna, que baixa a la ciutat a trobar el seu fill, que fa temps que només li demana diners. Vol saber si es troba bé, veure'l, encara que només sigui una vegada. Però la ciutat se li llança al damunt i, només d'arribar, ja li roben les coses. Ella, però, s'apuada del ionqui que l'ha deixat sense res i l'acompanya a casa seva, amb tot l'amor del món, sense condicions, el mateix

amor que sent pel seu propi fill. Allà coneix una altra mare desesperada amb qui comparteix uns breus moments d'amistat.

Al final, tots els personatges es troben a la botiga de rampoines. Anna Grigórievna, abans que res mare, infon valor a Gras perquè recuperi la dignitat, i Filipp acaba el guió, que el productor troba una rampoina. Malgrat això, continua creient en ell com a guionista i li dóna unes quantes hores perquè l'arregli.

## COMENTARI

*Rampoines* són històries entrecruades de tres personatges a qui la vida maltracta, o que no saben enfrontar-s'hi, segons la lectura que vulguem donar a cada cas.

Les tres històries van teixint-se hàbilment una darrere l'altra, mostrant a poc a poc la relació entre elles. Mentre que Filipp, el nostre escriptor-guionista (la mateixa professió que l'autor de la peça) no sap negociar

contractes amb productors, ni enfrontar-se a la seva dona, ni acabar d'enterrar la seva adolescència (li agrada beure una ampolla de conyac amb el seu amic i el desig de deixar-se emportar per la ciutat), Gras, el nostre poc agraciad protagonista de la segona història, deixa que els altres abusin directament d'ell, és incapaç d'adonar-se que li prenen el pèl i ni de prendre les regnes de la seva vida.

La tercera protagonista, Anna Grigórievna, és el personatge al qual l'autor estima més, una mare per damunt de tot, una dona gran a qui el codi de la ciutat supera per totes bandes, però que amaga una saviesa entranyable, la de qui mira el món amb la intel·ligència serena dels que són sincers i no tenen prejudicis.

El fet d'escollir un sol espai, simbòlic, una botiga de saldos plena de cistelles de roba, que els actors, molts d'ells presents en escena en tot moment, es van posant i traient per convertir-se en

els diferents personatges, dona a l'obra modernitat en la proposta escènica i la fa més àgil. Les escenes, sovint molt curtes, estan escrites en un llenguatge directe i succeeixen l'una darrere l'altra a un ritme molt ràpid, conformant un món sencer a partir de tres fragments diferents. És un món de saldos i coses, on les persones es venen a preus baixos.

L'espai únic permet no haver de «viatjar» constantment als diferents llocs per on es mouen els personatges: un bar, el port, uns banys... Tot un recorregut per una ciutat gran i sorollosa, bastant pobre pel que fa a l'amabilitat dels seus habitants, molts d'ells submergits, com dos dels protagonistes, en la misèria espiritual. Només la mare, que ho és per damunt del seu desagratit fill, se salva.

El món de Durnenkov, membre del moviment «Nou Drama» de joves autors russos, és un món sense esperança, materialista i